

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718205075
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8718205075.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu BENCONT COLLECTION a.s. so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., Martinčekova 13, Bratislava proti žalovanému T. R., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L., T. XXX, zastúpený splnomocneným zástupcom O. R., nar. XX.X.XXXX, L., T. XXX/XXX, o zaplatenie 4.920,82 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 10Csp 51/2018-76 zo dňa 28.2.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.920,82 eur, zmluvné úroky a úroky z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 519,69 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.920,82 eur od 30.10.2015 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach vo výške 241 eur, splatných vždy do posledného dňa v mesiaci počnúc od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia pod stratou výhody splátok v prípade nezaplatenia jednej splátky riadne a včas.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 34 %, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu, kde žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 4.920,82 eur, úrokov vo výške 1.988,87 eur, úrokov z omeškania vo výške 1.216,15 eur, ďalej úrokov zo sumy 4.920,82 eur vo výške 25,12 % ročne od 1.7.2018 do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.920,82 eur od 1.7.2018 do zaplatenia. Uplatnil si trovy konania.

Žalobca v žalobe uviedol, že so žalovaným mal uzatvorenú zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.9.2014 s veriteľom Poštová banka, a.s., na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 5.000 eur. Žalovaný sa zaviazal, že bude úver splácať v splátkach. Splátky riadne nerealizoval, preto právny predchodca žalobcu pristúpil k výzve na úhradu dlžnej sumy listom zo dňa 29.10.2015. Následne vec bola postúpená aktuálnemu žalobcovi.

Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 497, § 499 a § 502 a § 506 Obchodného zákonníka. Vychádzal aj z ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a potom podľa čl. 5.4, 6.9 písm. a/ Obchodných podmienok, podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. a podľa

§ 92 ods. 8 Zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. Pri stanovovaní úrokov z omeškania vychádzal z ust. § 517 ods. 1, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/95 Z.z.

Prvoinštančný súd ustálil, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný v prejednávanej veci a dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie 4.920,82 eur ako istiny. Ďalej má nárok na úroky a úroky z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru špecifikované žalobcom v konečnej výške ku zosplateniu, t.j. k 29.10.2015 vo výške 519,69 eur (zmluvné úroky do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavovali 1.369,83 eur, úroky z omeškania predstavovali 5,68 eur, spolu 1.375,51 eur, od ktorej žalobca odrátal úhradu žalovaného vo výške 855,82 eur) priznané podľa § 499 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.920,82 eur od 30.10.2015 do zaplatenia, keď sa žalovaný dostal do omeškania od 30.10.2015, pričom splatnosť úveru bola vyhlásená k 29.10.2015. Výška úrokov z omeškania zodpovedá zákonnej úprave podľa vtedy platného právneho predpisu.

Súd žalobcovi nepriznal zmluvné úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Prvoinštančný súd je toho názoru, že neexistuje nárok na riadne zmluvne dohodnuté úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Vyhlásením predčasnej splatnosti zo strany veriteľa zanikla zmluva o spotrebiteľskom úvere. Týmto okamihom sa zastavila zmluvne dohodnutá povinnosť spotrebiteľa platiť dohodnuté úroky a spotrebiteľ je povinný vrátiť veriteľovi popri nesplatení istiny iba tie úroky, ktoré boli splatné k predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd poukázal na ustálený právny názor, že tieto úroky predstavujú odplatu alebo cenu plnenia, avšak povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru počas celej doby, po ktorú poskytnuté finančné prostriedky neboli vrátené veriteľovi, má svoje limity v tom zmysle, že táto zásada platí až do tzv. splatnosti úveru. Po zosplatení úveru nastupujú sankčné úroky z omeškania. V opačnom prípade by došlo ku kumulácii nepriaznivého postihu dlžníka ako spotrebiteľa, teda k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj z úrokov z omeškania, pričom by to spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania. Prvoinštančný súd poukázal na rozhodnutia súdov v podobných veciach, napríklad Krajského súdu v Prešove 1Co 29/2014, 6Co 190/2014 a ďalej Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co 40/2015, Najvyššieho súdu SR 4Obo 143/1998, Ústavného súdu SR pod sp. zn. IV.ÚS 476/2012.

Platenie úrokov z úveru je dôvodné len do doby splatnosti úveru, teda vlastne do doby, v ktorej bol dlžník povinný predmetné finančné prostriedky vrátiť. Za obdobie po zosplatení úveru prichádzajú do úvahy úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút, má sankčnú povahu. Na tomto závere nič nemenia podľa prvoinštančného súdu ani ustanovenia zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu, podľa ktorých sa aj po termíne splatnosti splátky istiny úveru úročia dohodnutým úrokom, ako aj úrokom z omeškania. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu so splátkami úveru v režime dojednaného záväzku. Stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Prvoinštančný súd takýto stav nepripúšťa, pretože by dopustil vznik hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa dohodnutej zmluvy o úvere. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. Protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak, s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná strana, ktorá s protiprávnym stavom sa stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku robí absolútne neplatnou. Vzhľadom na to súd žalobu ako neopodstatnenú zamietol v časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplatenia

úrokov po zosplatnení úveru, t.j. vyčíslených kapitalizovaných úrokov po zosplatnení úveru, až do dňa 30.6.2018 a ďalej úrokov 25,12 % ročne zo sumy 4.920,82 eur od 1.7.2018 do zaplatenia.

Vo vzťahu k právu uhradiť dlh v splátkach prvoinštančný súd aplikoval ust. § 232 ods. 4 CSP a vo vzťahu k trovám konania ust. § 255 ods. 1 CSP.

Zistil, že pomery strán sporu umožňujú povoliť žalovanému uhradiť dlh v splátkach po 241 eur. Prihliadol aj na povahu prejednávanej veci, výšku žalovaného nároku. Žalovaný v minulosti nemal prácu, v súčasnosti jeho príjem umožňuje realizovať mesačné splátky po 241 eur pod hrozbou straty výhody splátok.

Pri rozhodovaní o trovách konania prihliadol súd na mieru úspechu strán sporu.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Namietal zamietavý výrok prvoinštančného rozhodnutia. Žalobca mal za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán SR má povinnosť postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavne naplnené nebolo. Rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Žalobca poukázal na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a na to, že v prejednávanej veci išlo o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí a zmluvný úrok je forma odmeny veriteľa ako žalobcu. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. V prípade zmluvného úroku ide de facto o odmenu veriteľa za poskytnutie úveru, pričom v prejednávanej veci v prípade vrátenia plnej výšky úveru zo strany žalovaného doposiaľ nedošlo, naďalej žalovaný je v omeškaní a naďalej žalobca je oprávnený aj na zaplatenie tejto položky.

Žalobca nesúhlasil ani s okolnosťou, že úroky z úveru a úroky z omeškania nie je možné spoločne priznať a že tým dochádza k hrubej nadvláde veriteľa, keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišnými právnymi inštitútmi a sledujú iný cieľ. Nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného.

Žalobca poukázal na existujúcu súdnu prax v obdobných veciach a to na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 41Co 13/2018, na rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 11Co 22/2018, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 43Co 1/2018. Žiadal, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu vec zrušil, vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne žiadal žalobe vyhovieť.

4. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby je vecne správne.

6. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu a na zvýraznenie správnosti napadnutého výroku rozsudku je potrebné uviesť, že riadne splácanie úveru v splátkach vyvoláva na strane veriteľa, teda žalobcu, stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa postupne v splátkach vracia. Za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá k dispozícii istinu (ktorú požičal) nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Chýbajúci zisk pokrýva veriteľovi úrok splácaný spolu pri splátkach pôžičky v režime dojednaného záväzku z úverovej zmluvy.

Pri mimoriadnom zosplatnení dlhu, kedy vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o úroky ku dňu zosplatnenia. Veriteľ navodzuje stav jednostranným úkonom, v ktorom úkone dosahuje právo na získanie okamžitého vrátenia celej sumy požičaných peňazí, v dôsledku čoho na strane veriteľa odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou (počas dohodnutej lehoty na úhradu splátok) a tým zaniká aj obmedzenie veriteľa obchodovať s peniazmi. K predčasnému zosplatneniu záväzku dochádza konaním veriteľa, kedy veriteľ zmenil obsah dojednaného

záväzku a určil iný režim úhrady požičanej sumy a úrokov. Dlžníkovi odpadá výhoda splátok uhradiť požičané peniaze v pravidelných mesačných splátkach, ale nastupuje mu povinnosť okamžite zaplatiť celý dlh naraz. Pokiaľ dlžník okamžite nezaplatí celý dlh naraz, s týmto protiprávnym stavom, ktorý nie je v súlade s právnymi úkonmi zmluvných strán, vzniká na strane dlžníka omeškanie s vrátením celej zosplatennej sumy. Ak zo zmluvy vzniká povinnosť plniť úroky aj po zosplatnení úveru, takáto zmluvná podmienka podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatná. Zmluvná podmienka sa netýka ceny ako takej, ale upravuje dĺžku trvania nároku na odplatu za úver, a preto táto podmienka podlieha prieskumu.

Po zosplatnení úveru nastáva stav, v ktorom by mal veriteľ vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov. Spotrebiteľ nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, veriteľovi úroky z takéhoto užívania už neplynú, pretože úroky plynuli výhradne do doby oprávneného užívania finančných prostriedkov žalovaným ako spotrebiteľom. V opačnom prípade, ak by súd pripustil priznanie úrokov aj po zosplatnení úveru, došlo by k popretiu účinkov zmeny záväzku vyvolaných jednostranným zosplatnením úveru veriteľom. V takom prípade by došlo k hrubej nadvláde dodávateľa voči spotrebiteľovi, naviac, keď dodávateľ ako veriteľ si môže nárokovať jednorazového vrátenia finančných prostriedkov a nemusí trpieť žiadne iné obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzatvorenej zmluvy.

Zo žiadneho ustanovenia všeobecného záväzného právneho predpisu nevyplýva pravidlo, podľa ktorého má dlžník v spotrebiteľskom vzťahu povinnosť platiť cenu služby v podobe úrokov aj za obdobie po splatnosti pohľadávky. Preto sa odvolací súd stotožňuje s prvoinštančným súdom v názore, že žalobcovi nepatrí nárok na dohodnutý úrok zo zmluvy po zosplatnení úveru. Ak žalovaný ako spotrebiteľ neuhradí zosplatenú sumu úveru a kapitalizované úroky k momentu zosplatnenia, na strane spotrebiteľa nastáva protiprávny stav, kde zmluvným stranám patria nároky z porušenia práva, teda vyplývajúce z § 517 OZ, t.j. úroky z omeškania.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukázal na právne predpisy upravujúce nárok na úroky po zosplatnení z Obchodného zákonníka, platí, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy medzi stranami sporu je potrebné poskytnúť spotrebiteľovi náležitú súdnu ochranu v zmysle cieľa naplniť smernicu o nekalých zmluvných podmienkach a vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 52 OZ) prednostne.

Odvolací súd považuje uplatnený nárok na úroky z úveru po zosplatnení za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 3 v spojení s ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatnú, čo nakoniec vyslovil aj prvoinštančný súd a s ktorým názorom sa odvolací súd stotožňuje. Existuje primeraný sankčný mechanizmus aj v neprospech spotrebiteľa, ktorý nastupuje v prípade, ak spotrebiteľ jednorazovo v zosplatennej lehote nevráti veriteľovi poskytnuté peniaze s úrokom.

Pokiaľ žalobca poukázal vo svojom odvolaní na existujúcu súdnu prax iných súdov, kde úroky z úveru sú priznávané veriteľovi aj po zosplatnení až do úplného vyrovnania dlhu, je potrebné uviesť, že uvedené názory podľa čl. 2 ods. 2 Základných zásad CSP nie sú ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, preto takéto závery všeobecných súdov rovnakej inštancie, ako je odvolací Krajský súd v Prešove obsiahnuté v odvolaní, nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov zaväzoval rozhodovať identicky. Je však tiež pravdou, že protichodné právne závery v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie.

Odvolací súd udáva, že aktuálne v rozhodovacej praxi všeobecných súdov existujú dva smery, v ktorých súdy v jednom prípade priznávajú úroky po zosplatnení úveru až do úplného vyrovnania dlhu a druhá názorová skupina je skupina, kde sa priznávajú úroky len do zosplatnenia úveru. Následne po zosplatnení úveru nastupuje sankčný charakter úrokov z omeškania. Pre odvolací súd v danom prípade nie sú stanovené žiadne zákonné kritériá a pravidlá, ku ktorému z rozdielnych názorových smerov sa má prikloniť.

Všetky rozhodnutia, či jednej alebo druhej názorovej línie, sú riadne odôvodnené.

V takom prípade odvolací súd dospel k záveru, že pri rozhodovaní o predmete sporu v prejednávanej veci je potrebné vychádzať z existujúcej súdnej praxe v senáte, v ktorom sa o uplatnenom nároku žalobcu rozhoduje. Odvolací súd aj v iných veciach (napríklad 17Co 110/2018) sa stotožnil s názorovým prúdom, v ktorom konštatoval neprípustnosť dohodnutých úrokov po zosplatnení úveru. Poukazuje aj na existujúcu súdnu prax a rozhodnutia iného senátu odvolacieho súdu, napríklad senát 24Co vo veci 24Co 99/2017 a ďalšie.

7. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal zamietavý výrok čo do úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov, je potrebné uviesť, že ani Obchodný zákonník a ani Občiansky zákonník neumožňujú ukladať sankcie za

omeškania v prípade omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky (úrokov zmluvných podľa § 121 ods. 3 OZ).

Úroky z omeškania sú majetkovou sankciou za oneskorené splatenie peňažnej pohľadávky, v danom prípade neuhradenej istiny a dospelých úrokov ku dňu zosplatnenia, nie úrokov, ktoré by mali vzniknúť z istiny až v budúcnosti, po zosplatnení (zákaz anatocizmu).

8. Preto odvolací súd napadnutý zamietavý výrok prvoinštančného rozsudku podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako správny potvrdil, vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania.

9. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 Základných princípov CSP. Žalovaný bol úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní, patrí mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi. Keďže žalovanému v odvolacom konaní žiadne trov nevznikli, odvolací súd mu tento nárok nepriznal.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.